

Sindicats

JORDI ALBERICH, Economista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.06.09

La reforma laboral és, i serà cada vegada més, objecte d'intens debat. Mentre el Govern es retira i cedeix el protagonisme als agents socials, les posicions de patronals i sindicats sembla que no s'aproximen. Això tot i la percepció social que determinats aspectes de la situació actual són insostenibles. Patim un mercat laboral dual, amb una profunda bretxa entre fixos i temporals. El resultat no pot ser més perjudicial per als joves, que saben que els espera l'eventualitat i la inseguretat en l'ocupació.

Aquesta és una qüestió transcendental, no només per a la competitivitat de l'economia, sinó també per oferir un escenari de dignitat a aquells que s'incorporen al món del treball. Perquè ningú dubta de la virtut de la flexibilitat i la capacitat d'adaptació al canvi. Però la vida de qualsevol ciutadà requereix d'un mínim de seguretat.

Fa dècades que estem ancorats en determinades disfuncions del mercat laboral. La crisi global tan severa destapa algunes carències que la bonança econòmica dissimulava. I tendixo a observar que, de forma creixent, persones que haurien d'analitzar el perquè de la crisi i el seu grau de responsabilitat, sense conformar-se a considerar que ha estat un problema llunyà de regulació i control, miren cap a la rigidesa del mercat laboral per culpar-la de tots els mals.

Des d'aquesta posició, que pot servir de consol i d'element de distracció, no s'afavoreix en absolut la negociació laboral. Perquè l'argument no és

cert. Evidentment als sindicats els correspon entendre que el mercat laboral s'ha de modernitzar. Però no se'ls pot atribuir la gravetat de la crisi. És més, la seva moderació, en molts aspectes, va contribuir al desenvolupament econòmic de l'última dècada. Cada col·lectiu hauria d'assumir les seves responsabilitats. Començant pels més vinculats a l'origen i al desenvolupament de la crisi. I, sens dubte, al món sindical li correspon assumir les seves. Però no aquestes que se li atribueixen. Són unes altres. Perquè un bon mercat laboral no hauria evitat aquesta crisi, però potser ens permetria assolir abans la recuperació i consolidar-nos-hi. I això és una cosa a la qual no podem renunciar.